

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JOAN PUIG

►► Un nen juga a les instal·lacions dels jardins de Joan Brossa, ahir.

Els practicants de diumenge

La senyora reposava en un banc, caminava uns passets i s'asseia en un altre. Es diu Isabel i ahir, endiumenjada i pentinada, passava unes hores del matí als jardins de Joan Brossa. Observava sense discreció el pas lleuger de la joventut i la diversitat de Barcelona: unes nenes amb vel parlant amb unes altres sense vel, uns creueristes, propietaris de gossos i moltes mares i pares.

Des d'aquells bancs de fusta, mirava com fan les senyores de la seva generació: al marge, però molt presents. Era clar que aquella passejada de diumenge és un dels plaers de la setmana, com arreglar-se les ungles o anar a la perruqueria, sempre la mateixa i sempre el mateix dia.

Jo la interceptava entre banc i banc i m'explicava que altres plaers seus són les exposicions, els museus, la cultura. Ahir era dia de portes obertes en molts museus de Barcelona –era el primer diumenge de mes– i ella i el seu marit, que és qui condueix des de l'Hospitalet fins als parcs de Montjuïc, havien intentat anar al MNAC, però hi havia massa cotxes per trobar aparcament a prop de la porta. El Saló del Manga, pensava jo.

«No importa, ja he vist l'exposició

de **Tàpies**». Seguia la passejada a pas curt i amb el bastó a la mà. Sempre em sorprèn la poca por a entaular un diàleg amb desconeguts que té la generació que va néixer just abans de la guerra.

Jo havia arribat a aquells jardins buscant practicants de tai-txi. Primer, perquè cada vegada hi ha més practicants de disciplines orientals als parcs. Segon, per preguntar-los sobre la postura 21, amb la qual **Lou Reed** va esperar la mort. No vaig tro-

Entre les oliveres se senten unes notes. Són els coixins musicals del jardí

bar rastre de tai-txi enlloc. A la plaça de Dante, entre els jardins de Mossèn Jacint Verdaguer i els de Joan Brossa, Dante Alighieri té un braç alçat. Algun ignorant ha pintat «Nazis fora» al pedestal sense adonar-se que el braç no s'aixeca pel feixisme.

Els jardins de Joan Brossa guarden una mica de la desimboltura, la vivesa i el caos dels parcs d'atraccions. Aquest espai ho va ser fins a dues vegades: entre el 1930 i el 1936

va ser el Maricel. El 1965, l'empresari veneçolà **José Antonio Borges Villegas** va aconseguir que els barcelonins tornessin a la muntanya que, entre el 1898 i el 1965, va ser zona militar.

L'arqueologia del passat segueix plenament vigent a la muntanya. Encara hi ha part del polvorí i les estàtues que voregen els camins són les que hi va haver al parc d'atraccions: **Charlie Rivel**, **Carmen Amaya**, **Charlot**... Diumenge, mentre l'helicòpter dels Mossos d'Esquadra sobrevolava Montjuïc i els usuaris del telefèric feien fotos a una Barcelona que s'estava ennuvolant, una família de pakistanesos pujava a celebrar un pícnic a la zona de taules, fora dels jardins. Les famílies marroquines i pakistaneses ja descansen en diumenge.

Entre oliveres i palmeres, se sentien unes notes. Un do. Eren els coixins musicals. El poeta **Joan Brossa**, de qui es va escollir a l'entrada el poema titulat *Música d'arpa*, segurament estaria content que els nens, i també els adults, fessin salts musicals sobre coixins de cautxú; toquessin un orgue de fusta, i de mida de parc, o es balancegessin fent música. Ahir, un grup de turistes britànics jugaven a trucar-se per telèfon amb aquells enginys en què els metres no afecten el so.

Escriu sobre els jardins de Joan Brossa encara que no hagi trobat practicants de tai-txi perquè, en realitat, he trobat només practicants de diumenge. ≡

cgaya@elperiodico.com